

Către Mariana Moguel, 10 ani, povestea lui Durito

EZLN

1994

10 aprilie 1994,
Subcomandanta Mariana Moguel,

Te salut cu respect și te felicit pentru noul nivel atins în desenele tale. Vreau să îți spun o poveste pe care, într-o zi, o vei înțelege. E povestea lui Durito.

Povestea lui Durito

E o istorie care mi s-a întâmplat deunăzi. E povestea unui gîndac care poartă ochelari și fumează pipă. L-am întîlnit într-o zi cînd căutam și nu găseam tutunul. Deodată, de o parte a hamacului meu am văzut un pic de tutun care căzuse și formase o mică dîră. M-am dus după ea ca să văd unde era tutunul meu și cine mi-l luase și îl împrăștiase peste tot. La cîțiva metri, după o piatră, am găsit un gîndac așezat la un birou micuț, citind niște hîrtii și fumînd dintr-o pipă mititică.

— Hm, hm! – am spus, ca să mă observe gîndacul, dar el a continuat să mă ignore. Apoi i-am zis: — Hei, ăsta e tutunul meu. Gîndacul își dădu jos ochelarii, se uită la mine, măsurîndu-mă de sus pînă jos, apoi spuse foarte supărat:

— Te rog, căpitane, îți cer să nu mă întrerupi. Nu observi că studiez? M-a surprins un pic și era cît pe ce să îi dau una, dar m-am calmat și m-am așezat, așteptînd să termine de studiat. Ceva mai tîrziu și-a adunat hîrțiile, le-a pus în birou și, trăgînd din pipă, mi-a zis: — În regulă, acum. Cu ce pot să te ajut, căpitane? — Tutunul meu, am răspuns. — Tutunul tău?, a spus. — Vrei să îmi dai din el? Am început să mă enervez, însă gîndăcelul îi dădu un picior pungii de tutun pînă la mine și adăugă: — Nu te supăra, căpitane. Înțelege că nu se găsește tutun pe aici și a trebuit să iau un pic din al tău. M-am simțit mai bine. Îmi plăcea gîndacul ăsta, așa că i-am spus: — Nu-i nimic. Mai am pe undeva. — Mmhh, răspunse el. — Și cum te cheamă?, l-am întrebat. — Nabucodonosor, răspunse el, și continuă: Dar prietenii îmi spun Durito. Poți să îmi spui Durito, căpitane. I-am mulțumit pentru atenție și l-am întrebat ce studia. — Studiez neoliberalismul și strategia lui de a domina America Latină, a răspuns el. — Și la ce ajută asta unui gîndac?, l-am întrebat. Iar el a răspuns nervos: — Cum adică la ce ajută? Trebuie să știu cît timp va dura lupta ta și dacă vei cîștiga. În plus, orice gîndac trebuie să se ocupe cu studierea lumii în care trăiește, nu crezi, căpitane? — Nu știu, i-am spus. Dar de ce vrei să știi cît va dura lupta noastră și dacă vom cîștiga sau nu? — Bun, nu ai înțeles nimic, spuse el, punîndu-și ochelarii și aprinzîndu-și pipa. După ce dădu drumul unui vâlătuc de fum, continuă: Pentru a ști dacă noi, gîndacii, trebuie să avem grijă să nu fim zdrobiți de cizmele tale uriașe și vechi.

— Aha!, am spus. — Mmhh, zise el. — Și la ce concluzie ai ajuns în studiile tale?, l-am întrebat. A scos hîrțiile din birou și a început să le răsfoiască. — Mmhh, mmhh, spuse el în timp ce le privea. După ce termină, se uită în ochii mei și îmi spuse: — Vei cîștiga. — Știam asta, i-am spus. Apoi am adăugat: Dar cît de mult va dura? — Multă vreme, răspunse el cu un oftat de resemnare. — Și asta știam. Dar știi exact cît anume?, am întrebat. — Nu poți spune exact. Trebuie să iei în considerare multe lucruri: condițiile obiective, maturitatea condițiilor subiective, corelarea forțelor, criza imperialismului, criza socialismului etc., etc. — Mmhh, am spus. — La ce te gîndești, căpitane? — La nimic, i-am răspuns. Bine, domnule Durito, trebuie să plec. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc. Să știți că puteți să vă serviți cu cît tutun doriți, oricînd. — Mulțumesc, căpitane. Poți să îmi spui „tu“ dacă vrei, adăugă el. — Mulțumesc, Durito. Acum voi da ordin tovarășilor mei că e interzis să calce pe gîndaci. Sper că va fi de ajutor. — Mulțumesc, căpitane, ordinul tău ne va fi foarte folositor. — Chiar și așa, aveți grijă de voi, fiindcă băieții mei sînt foarte neatenți și nu se uită mereu pe unde pun picioarele. — Voi avea grijă, căpitane. — La revedere. — La revedere. Vino, cînd vrei să mai vorbim. — Voi veni, i-am spus, și m-am întors la intendenta. Asta e tot, Mariana, sper să te întîlnesc personal într-o zi și să schimbăm măști de schi și desene. Vale. Ai grijă și sper să primești alte carioci, fiindcă sînt sigur că ai folosit deja toată cerneala din ele.

Subcomandante Insurgente Marcos,
din munții Sud-Estului mexican,
10 aprilie 1994

Biblioteca Anarhistă

EZLN
Către Mariana Moguel, 10 ani, povestea lui Durito
1994

Din IDEA artă+societate nr. 54

ro.theanarchistlibrary.org